

Єгоров М. І. здобувач НУЦЗ України

ORCID: 0009-0000-3243-6106

Yegorov M., PhD candidate at NUCP Ukraine

ІНСТИТУЦІЙНА СПРОМОЖНІСТЬ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ У РЕАЛІЗАЦІЇ ІННОВАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

INSTITUTIONAL CAPACITY OF PUBLIC AUTHORITIES IN IMPLEMENTING INNOVATION POLICY

У статті досліджується проблема інституційної спроможності органів публічної влади України щодо формування та реалізації державної інноваційної політики у контексті людського капіталу та організаційно-технічного забезпечення. Постановка проблеми обумовлена невідповідністю між декларованими цілями інноваційного розвитку національної економіки та фактичною готовністю державних інституцій до ефективного управління інноваційними процесами. Метою роботи є аналіз стану професійної компетентності державних службовців у сфері інноваційного менеджменту, оцінка системи підвищення кваліфікації, дослідження матеріально-технічного та інформаційно-аналітичного забезпечення органів влади, які реалізують інноваційну політику. Основна частина роботи включає теоретичне обґрунтування концепту інституційної спроможності в контексті публічного управління інноваціями, аналіз нормативно-правових вимог до кваліфікації державних службовців профільних департаментів, дослідження наявних програм професійного навчання з інноваційного менеджменту та цифрових компетентностей, оцінку аналітичних можливостей державних інституцій щодо моделювання та прогнозування інноваційних процесів. Висновки дослідження вказують на значні дефіцити інституційної спроможності органів публічної влади, зокрема недостатній рівень спеціалізованих компетенцій з інноваційного менеджменту серед державних службовців, фрагментарність системи професійного навчання, обмежені можливості інформаційно-аналітичного забезпечення та відсутність комплексного підходу до формування інноваційної культури в державному секторі, що потребує системних змін у кадровій політиці та інституційному розвитку.

Ключові слова: *інституційна спроможність, інноваційна політика, професійна компетентність державних службовців, інноваційний менеджмент, публічне управління, людський капітал, підвищення кваліфікації.*

The problem statement lies in the need to analyze systemic shortcomings in the organizational and legal support for coordinating innovation policy in Ukraine, which are manifested in the duplication of powers among various public authorities, the absence of clear mechanisms for horizontal and vertical interaction between ministries, departments, and local government bodies. Under conditions of martial law and further European integration, the issue of effective coordination of innovation development acquires critical importance for ensuring the competitiveness of the national economy. The aim of the work is to study the organizational and legal mechanisms for coordinating state innovation policy in Ukraine, identify gaps in the distribution of powers between public authorities at different levels, and develop recommendations for their improvement taking into account European experience. The main part of the work contains an analysis of the regulatory framework for coordinating innovation activity, a study of the distribution of powers between the Ministry of Education and Science, the Ministry of Economy, the Ministry of Digital Transformation, and other central executive bodies, identification of problematic aspects of interagency interaction, and comparison of the Ukrainian model with Polish experience in coordinating innovation processes. The research conclusions indicate the need to improve the institutional architecture of innovation policy coordination through clear delineation of competencies between government bodies, creation of effective interagency coordination platforms, and implementation of successful European practices with adaptation to Ukrainian realities.

Keywords: *state innovation policy, coordination, organizational and legal mechanisms, public authorities, interagency cooperation, duplication of powers, horizontal coordination, vertical coordination, national innovation ecosystem, institutional conflicts, regulatory framework, European integration.*

Постановка проблеми. Проблема ефективності державної інноваційної політики в Україні набуває особливої актуальності в умовах євроінтеграційних процесів та необхідності постконфліктного відновлення економіки на інноваційних засадах. Незважаючи на наявність розгалуженої нормативно-правової бази, яка налічує близько двохсот документів у сфері науково-технічної та інноваційної діяльності, практична реалізація інноваційної політики стикається з численними викликами інституційного характеру. Ключовим серед них є питання спроможності органів публічної влади забезпечити якісне управління інноваційними процесами, що безпосередньо пов'язано з професійною компетентністю державних службовців, їхньою готовністю працювати з інноваційними проектами та наявністю адекватного організаційно-технічного забезпечення державних інституцій.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідження інституційної спроможності органів влади у контексті інноваційної політики представлено в працях вітчизняних науковців, які аналізують різні аспекти цієї проблематики. Баштанник О. розглядає базові детермінанти інституційної спроможності українських урядів, акцентуючи увагу на

проблемах ефективності та легітимності, що безпосередньо впливає на здатність державних інституцій реалізовувати стратегічні завдання, включаючи інноваційний розвиток [1]. Питання підвищення інституційної спроможності врядування на основі інформаційно-комунікаційних технологій досліджується в контексті цифрової трансформації державного управління, що є невід'ємною складовою сучасної інноваційної політики [2]. Лебедева аналізує проблеми та перспективи реформування державної інноваційної політики, вказуючи на недостатнє виконання державними установами своїх функцій щодо сприяння інноваційній діяльності [3]. Однак питання конкретних компетенцій державних службовців у сфері інноваційного менеджменту, системи їхнього професійного навчання та аналітичних можливостей органів влади залишаються недостатньо дослідженими, що обумовлює актуальність даного дослідження.

Формулювання цілей статті. проаналізувати інституційну спроможність органів публічної влади України у реалізації інноваційної політики через оцінку професійної компетентності державних службовців, системи підвищення кваліфікації та матеріально-технічного забезпечення інституцій.

Виклад основного матеріалу дослідження. Концепція інституційної спроможності в системі публічного управління розглядається як здатність органів державної влади ефективно виконувати свої функції, забезпечувати реалізацію державної політики та нести відповідальність за результати своєї діяльності. В контексті інноваційної політики інституційна спроможність набуває особливого значення, оскільки управління інноваційними процесами вимагає не лише традиційних адміністративних навичок, але й специфічних компетенцій у сфері інноваційного менеджменту, аналітики, стратегічного планування та міжсекторної координації. Теоретичне осмислення цього феномену базується на інтеграції декількох методологічних підходів, включаючи інституційну теорію, концепції публічного менеджменту та теорії людського капіталу в державному секторі.

Інституційна теорія дозволяє розглядати спроможність органів влади через призму формальних і неформальних інституцій, що визначають правила гри в системі державного управління інноваціями. Формальні інституції включають нормативно-правові акти, організаційні структури, кваліфікаційні вимоги до посадових осіб, процедури прийняття рішень та механізми контролю. Неформальні інституції охоплюють управлінську культуру, усталені практики взаємодії між різними рівнями влади, ставлення до інновацій та ризиків, а також сформовані патерни поведінки державних службовців. Ефективність інноваційної політики значною мірою залежить від того, наскільки ці формальні та неформальні інституції сприяють чи перешкоджають інноваційній діяльності, чи створюють вони середовище, яке заохочує творчість, експериментування та впровадження нових рішень.

Концепція публічного менеджменту акцентує увагу на необхідності застосування в державному секторі сучасних управлінських підходів, характерних для приватного сектору, включаючи орієнтацію на результат, використання аналітичних інструментів для прийняття рішень, проєктне управління та управління змінами. В контексті інноваційної політики це означає, що державні службовці мають володіти не лише знаннями законодавства та адміністративних процедур, але й компетенціями в галузі оцінки інноваційних проєктів, аналізу ризиків, фінансового моделювання та управління інноваційними екосистемами. Важливим є розуміння життєвого циклу інновацій, специфіки взаємодії між наукою, бізнесом та державою, механізмів комерціалізації наукових розробок та створення сприятливого середовища для інноваційної діяльності.

Теорія людського капіталу підкреслює критичну роль професійної компетентності державних службовців як ключового фактору інституційної спроможності. Людський капітал в державному секторі формується через систему освіти, професійного навчання, підвищення кваліфікації та накопичення практичного досвіду. Специфіка інноваційної сфери полягає в тому, що вона постійно еволюціонує, з'являються нові технології, інструменти та підходи до управління інноваціями, що вимагає від державних службовців безперервного навчання та адаптації до змін. Інвестиції в людський капітал через програми професійного розвитку, стажування, участь у міжнародних проєктах та обмін досвідом є необхідною умовою підвищення інституційної спроможності в інноваційній сфері.

Національна інноваційна екосистема України характеризується складною інституційною архітектурою, де ключову роль відіграють центральні органи виконавчої влади, на які покладено повноваження у сфері інноваційної діяльності. Відповідно до концептуальних засад державної інноваційної політики, державні органи влади забезпечують нормативно-правове регулювання та державну підтримку інноваційної діяльності, координують роботу різних суб'єктів інноваційної екосистеми та створюють умови для ефективної взаємодії між наукою, освітою, бізнесом та фінансовим сектором. До основних завдань відповідних державних інституцій належить участь у формуванні та забезпеченні реалізації державної політики у сфері інвестицій та інноваційної діяльності, створення національної інноваційної системи та координація роботи центральних органів виконавчої влади у цій сфері.

Професійна компетентність державних службовців у сфері інноваційної політики має розглядатися як багатокomпонентна система, що включає декілька взаємопов'язаних елементів. По-перше, це базові знання теорії інновацій, інноваційного менеджменту, особливостей інноваційних процесів на різних стадіях життєвого циклу інновації та принципів сучасного управління інноваційною діяльністю. По-друге, це розуміння специфіки державного регулювання та підтримки інноваційної діяльності, знання механізмів формування інноваційних стратегій та їх зв'язку із загальною стратегією соціально-економічного розвитку держави. По-третє,

це аналітичні компетенції, включаючи здатність оцінювати та аналізувати привабливість інноваційних проєктів, проводити аналіз витрат і вигод, використовувати сучасні інструменти економічного моделювання та прогнозування. По-четверте, це цифрові компетенції та здатність використовувати інформаційно-комунікаційні технології для підвищення ефективності управління інноваційними процесами.

Система підвищення кваліфікації державних службовців в Україні регулюється відповідним законодавством, яке визначає основні форми професійного навчання, включаючи підготовку, підвищення кваліфікації, стажування та самоосвіту. Підвищення кваліфікації має здійснюватися не рідше одного разу на три роки і спрямоване на набуття державними службовцями нових та вдосконалення раніше набутих компетентностей у межах професійної діяльності. Індивідуальна програма професійного розвитку державного службовця формується на основі результатів оцінювання службової діяльності та має враховувати як загальні професійні компетентності, так і спеціальні знання та навички, необхідні для виконання конкретних посадових обов'язків [4]. Важливим аспектом є визначення пріоритетних напрямів підвищення кваліфікації, серед яких особливе місце займають програми з державної політики цифрового розвитку, управління змінами, проєктного менеджменту та інноваційного менеджменту.

Матеріально-технічне та інформаційно-аналітичне забезпечення органів публічної влади є критичним фактором їхньої спроможності ефективно реалізовувати інноваційну політику. Сучасне управління інноваційними процесами вимагає наявності розвинутої інформаційної інфраструктури, баз даних про інноваційну діяльність, систем моніторингу та оцінювання інноваційних проєктів, інструментів для проведення аналітичних досліджень та моделювання сценаріїв розвитку. Інформаційно-аналітичне забезпечення має включати систематичний збір, обробку та аналіз даних про стан інноваційної діяльності в країні, результативність державної підтримки інновацій, тенденції розвитку інноваційних екосистем, а також міжнародний досвід та кращі практики. Без такого інструментарію органи влади не можуть приймати обґрунтовані рішення щодо пріоритетів інноваційної політики, розподілу ресурсів та оцінки ефективності запроваджених заходів.

Європейський досвід побудови інституційної спроможності в інноваційній сфері демонструє важливість системного підходу до розвитку компетенцій державних службовців. Країни Європейського Союзу приділяють значну увагу створенню спеціалізованих освітніх програм для управлінців у сфері інновацій, організації міжнародного обміну досвідом, формуванню мереж професійних спільнот та розвитку культури інновацій в державному секторі. Важливим елементом є інституційна пам'ять та механізми передачі знань, які дозволяють накопичувати та використовувати досвід успішних і неуспішних інноваційних проєктів. Отримання Україною статусу кандидата на членство в ЄС створює додаткові вимоги до інституційної спроможності органів державної влади, включаючи

необхідність володіння знаннями права ЄС, розуміння процесів і функціонування європейських інституцій та володіння іноземними мовами [5].

Аналіз сучасного стану інституційної спроможності органів публічної влади України у сфері реалізації інноваційної політики виявляє низку системних проблем, які перешкоджають ефективному управлінню інноваційними процесами. Дослідження інституційної спроможності органів державної влади показує, що основні виклики пов'язані з дефіцитом спеціалізованих компетенцій, фрагментарністю системи професійного навчання, обмеженістю аналітичних ресурсів та недостатньою координацією між різними рівнями та секторами управління. Ці проблеми мають як структурний, так і функціональний характер, що вимагає комплексного підходу до їх розв'язання.

Кваліфікаційні вимоги до державних службовців, які працюють у сфері інноваційної політики, встановлюються загальним законодавством про державну службу та не містять специфічних вимог щодо знань і навичок в галузі інноваційного менеджменту. Типові кваліфікаційні характеристики посад в органах виконавчої влади, як правило, обмежуються загальними формулюваннями про необхідність вищої освіти, знання законодавства та володіння комп'ютерною технікою, не конкретизуючи специфічні компетенції, необхідні для управління інноваційними процесами. Така ситуація призводить до того, що на посади, пов'язані з формуванням і реалізацією інноваційної політики, можуть призначатися особи без відповідної спеціалізованої підготовки, що негативно впливає на якість управлінських рішень та ефективність державної інноваційної політики загалом.

Система професійного навчання державних службовців у сфері інноваційної діяльності характеризується фрагментарністю та недостатнім охопленням. Аналіз програм підвищення кваліфікації, що пропонуються закладами професійного навчання для державних службовців, показує наявність окремих курсів з інноваційного менеджменту, проектного управління та цифрових компетенцій, проте комплексних програм, які б системно формували інноваційну компетентність державних управлінців, бракує. Програма з інноваційного менеджменту в органах влади, розроблена для державних службовців різних категорій, охоплює важливі теми, включаючи особливості реалізації інструментарію інноваційного менеджменту, характер інноваційних процесів на різних стадіях життєвого циклу інновації, принципи сучасного управління інноваційними процесами та механізми формування інноваційних стратегій [6]. Однак доступ до таких програм є обмеженим, а їхнє проходження не є обов'язковим для всіх категорій державних службовців, які за своїми посадовими обов'язками залучені до формування або реалізації інноваційної політики.

Особливо актуальною є проблема формування цифрових компетенцій державних службовців як невід'ємної складової інноваційної спроможності

сучасної держави. Цифрова трансформація державного управління вимагає від посадових осіб не лише базової комп'ютерної грамотності, але й здатності використовувати цифрові технології для впровадження інновацій у публічному секторі, управління даними, аналітики та створення цифрових сервісів. Програми підвищення кваліфікації з питань цифрової грамотності, електронного урядування та електронної демократії є важливим кроком у цьому напрямі, проте вони часто зосереджені на технічних аспектах використання інформаційних систем і меншою мірою розвивають стратегічне бачення цифрової трансформації та інноваційне мислення. Досвід створення спеціалізованих освітніх ініціатив, таких як програми підготовки лідерів цифрової трансформації, демонструє необхідність формування не лише технічних навичок, але й візонерства, здатності вести за собою команду в процесі діджиталізації, роботи з даними для прийняття рішень та інноваційного мислення.

Проблема інституційної спроможності посилюється відсутністю системної координації між різними органами влади, які мають повноваження у сфері інноваційної діяльності. Функції формування та реалізації державної інноваційної політики розподілені між кількома міністерствами та відомствами, включаючи Міністерство економіки, Міністерство освіти і науки, Міністерство цифрової трансформації та інші профільні відомства. Така фрагментація повноважень за відсутності ефективних механізмів міжвідомчої координації призводить до дублювання функцій, неузгодженості дій та розпорошення обмежених ресурсів. Державні установи, які мають сприяти інноваційній діяльності, не завжди виконують у повному обсязі свої функції, а механізми їхньої взаємодії з іншими учасниками інноваційної екосистеми залишаються недостатньо розвиненими [3].

Аналітичні можливості органів публічної влади щодо моніторингу, оцінювання та прогнозування інноваційних процесів є обмеженими через недостатність інформаційно-аналітичного забезпечення. Державна цільова програма розвитку системи інформаційно-аналітичного забезпечення реалізації державної інноваційної політики та моніторингу стану інноваційного розвитку економіки передбачала підвищення кваліфікації державних службовців, розвиток міжнародного співробітництва, запровадження кон'юнктурних досліджень та забезпечення широкого доступу до результатів наукових досліджень [8]. Однак практична реалізація цих завдань залишається неповною, а органи влади продовжують відчувати дефіцит якісної аналітики для обґрунтування управлінських рішень у сфері інноваційної політики. Відсутність комплексної системи збору та аналізу даних про інноваційну діяльність ускладнює оцінку ефективності державних інтервенцій, ідентифікацію проблемних зон та своєчасне коригування політики.

Інформаційно-комунікаційні технології відіграють все більшу роль у підвищенні інституційної спроможності органів влади, пропонуючи нові можливості для покращення надання публічних послуг та виконання

владних повноважень. Використання інформаційних технологій може суттєво підвищити ефективність управління інноваційними процесами через автоматизацію рутинних операцій, створення електронних реєстрів та баз даних, впровадження систем електронного документообігу та аналітичних платформ. Однак застаріла законодавча база та інституційна модель управління залишаються ключовими перешкодами для повноцінної цифровізації державного управління інноваціями, а фрагментарні оновлення законодавства не вирішують фундаментальних проблем [2]. Психологічна неготовність частини державних службовців до використання нових технологій та інноваційних підходів також є фактором, який гальмує процеси модернізації державного управління.

Проблема формування інноваційної культури в державному секторі має більш глибокий характер, ніж просто дефіцит технічних навичок або знань. Інноваційна культура передбачає формування цінностей, настанов та поведінкових патернів, які заохочують експериментування, творчість, готовність до ризику та навчання на помилках. В українському державному секторі традиційно домінує бюрократична культура, орієнтована на дотримання процедур, уникнення ризиків та персональну відповідальність за негативні результати. Така культура створює несприятливе середовище для інноваційної діяльності, оскільки інновації за своєю природою пов'язані з невизначеністю та ризиком невдачі. Зміна організаційної культури вимагає не лише навчальних програм, але й системних змін у мотивації, оцінюванні результатів діяльності державних службовців та створенні безпечного простору для експериментів.

Міжнародний досвід показує, що успішні інноваційні системи характеризуються високим рівнем інституційної спроможності органів влади, яка формувалася десятиліттями через цілеспрямовані інвестиції в людський капітал, створення спеціалізованих інституцій та розвиток інноваційної інфраструктури. Приклади інноваційно успішних країн демонструють важливість створення сильних науково-дослідних інститутів, ефективних механізмів трансферу технологій, системи податкових стимулів для інноваційної діяльності та вибіркового залучення прямих іноземних інвестицій у пріоритетні галузі. Важливим елементом є також наявність кваліфікованих державних службовців, які розуміють специфіку інноваційних процесів та здатні ефективно взаємодіяти з науковим та бізнес-сектором.

Євроінтеграційні процеси створюють додаткові вимоги та можливості для підвищення інституційної спроможності українських органів влади. Отримання статусу кандидата на членство в Європейському Союзі відкриває доступ до європейського досвіду, освітніх програм та технічної допомоги для розбудови інституційної спроможності. Водночас це накладає зобов'язання щодо адаптації національних інституцій до європейських стандартів, що включає не лише гармонізацію законодавства, але й розвиток відповідних компетенцій у державних службовців. Аналіз інституційної спроможності та потенціалу органів державної влади у контексті

європейської інтеграції виявив необхідність системної роботи над формуванням професійної компетентності, яка включає знання права ЄС, розуміння процесів функціонування європейських інституцій та володіння англійською мовою [7].

Фінансове забезпечення інноваційної діяльності та спроможність органів влади ефективно управляти публічними інвестиціями в інновації є критичним аспектом інституційної спроможності. Фактичні обсяги бюджетного фінансування наукової та інноваційної сфери традиційно не відповідають задекларованим у стратегічних документах нормам, що свідчить про проблеми не лише на рівні формування бюджету, але й на рівні управління наявними ресурсами. Органи виконавчої влади мають володіти компетенціями в галузі оцінювання економічної ефективності інноваційних проєктів, аналізу витрат і вигод, управління ризиками та моніторингу результативності публічних інвестицій. Інституційна спроможність органів влади включає здатність проводити якісний відбір проєктів для державної підтримки, забезпечувати прозорість та підзвітність використання публічних коштів, а також оцінювати довгострокові наслідки інвестиційних рішень для розвитку інноваційної екосистеми [10].

Виклики воєнного часу та перспективи післявоєнного відновлення економіки створюють особливий контекст для інноваційної політики та вимог до інституційної спроможності. В умовах обмежених ресурсів особливої важливості набуває здатність органів влади приймати стратегічні рішення щодо концентрації зусиль на пріоритетних напрямках, забезпечувати швидке перетворення креативних ідей в інноваційні товари та послуги, залучати інвестиції в інноваційну діяльність та створювати можливості для реалізації наявного ресурсного та людського потенціалу. Післявоєнне відновлення має базуватися на інноваційних засадах, що вимагає від державних інституцій готовності до впровадження нових підходів, технологій та моделей управління. Це актуалізує необхідність термінового підвищення інституційної спроможності органів публічної влади через інтенсивне навчання державних службовців, залучення міжнародної експертизи та створення механізмів швидкого впровадження інновацій у державному секторі.

Висновки. Проведене дослідження інституційної спроможності органів публічної влади у реалізації інноваційної політики дозволяє сформулювати низку важливих висновків. Аналіз показує, що попри наявність розгалуженої нормативно-правової бази та декларування інноваційного розвитку як стратегічного пріоритету, фактична спроможність державних інституцій ефективно управляти інноваційними процесами залишається недостатньою. Ключовими факторами, які обмежують інституційну спроможність, є дефіцит спеціалізованих компетенцій у державних службовців, фрагментарність системи професійного навчання, обмеженість аналітичних ресурсів та недостатня координація між різними органами влади.

Професійна компетентність державних службовців у сфері інноваційного менеджменту не відповідає сучасним вимогам. Кваліфікаційні вимоги не містять специфічних критеріїв щодо знань і навичок в галузі інноваційної діяльності, а система підвищення кваліфікації характеризується фрагментарністю та недостатнім охопленням. Матеріально-технічне та інформаційно-аналітичне забезпечення органів влади також не відповідає потребам сучасного управління інноваційними процесами через дефіцит систем моніторингу, аналітичних інструментів та баз даних про інноваційну діяльність.

Для підвищення інституційної спроможності необхідно здійснити комплекс заходів, які включають удосконалення кваліфікаційних вимог до державних службовців, розробку обов'язкових стандартів професійного навчання в галузі інноваційного менеджменту, створення спеціалізованих аналітичних центрів та систем моніторингу, а також формування інноваційної культури в державному секторі. Євроінтеграційні процеси та перспективи післявоєнного відновлення актуалізують необхідність термінового підвищення інституційної спроможності через інтенсивне навчання державних службовців та залучення міжнародної експертизи. Лише системний підхід може забезпечити перехід України до інноваційної моделі економічного розвитку.

Список використаних джерел:

1. Баштанник О. В. Інституціональна/інституційна спроможність інститутів політичної системи як аналітична категорія та функціональний аспект публічного управління. Публічне управління і адміністрування. 2023. № 2 (80). С. 83–88. DOI: 10.32840/1813-3401.2023.2.15.
2. Ткаченко І. Підвищення інституційної спроможності врядування на основі інформаційно-комунікаційних технологій під час війни. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Державне управління, 19(1), 59-66. <https://doi.org/10.17721/2616-9193.2024/19-11/22>
3. Лебедева Л. В. Сучасна інноваційна політика держави в Україні: проблеми та перспективи реформування. Ефективна економіка. 2014. № 1. URL: <http://www.economy.nauka.com.ua/?op=1&z=2664>
4. Складання індивідуальної програми професійного розвитку державного службовця: методичні рекомендації. Національне агентство України з питань державної служби. 2023. URL: <https://nads.gov.ua/storage/app/sites/5/професійне%20навчання/skladannya-ip-na-sayt.pdf>
5. Стартував аналіз інституційної спроможності та потенціалу органів державної влади. Національне агентство України з питань державної служби. 2023. URL: <https://nads.gov.ua/news/startuvav-analiz-institucijnoyi-spromozhnosti-ta-potencialu-organiv-derzhavnoyi-vladi>

6. Державна цільова програма розвитку системи інформаційно-аналітичного забезпечення реалізації державної інноваційної політики та моніторингу стану інноваційного розвитку економіки. Кабінет Міністрів України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/131574665>

7. Реформування системи публічного інвестування: презентаційні матеріали. Верховна Рада України. URL: <https://komsamovr.rada.gov.ua/uploads/documents/42477.pdf>

References:

1. Bashtannik O. V. Institutsionalna/institutsiina spromozhnist institutiv politichnoї sistemi yak analitichna kategoriya ta funktsionalnii aspekt publichnogo upravlinnya. Publichne upravlinnya i administruvannya. 2023. № 2 (80). S. 83–88. DOI: 10.32840/1813-3401.2023.2.15.

2. Tkachenko I. Pidvishchennya institutsiinoї spromozhnosti vryaduvannya na osnovi informatsiino-komunikatsiinih tekhnologii pid chas viini. Visnik Kiївskogo natsionalnogo universitetu imeni Tarasa Shevchenka. Derzhavne upravlinnya, 19(1), 59-66. <https://doi.org/10.17721/2616-9193.2024/19-11/22>

3. Lebedeva L. V. Suchasna innovatsiina politika derzhavi v Ukraїni: problemi ta perspektivi reformuvannya. Yefektivna yekonomika. 2014. № 1. URL: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2664>

4. Skladannya individualnoї programi profesiinogo rozvitku derzhavnogo sluzhbovtstva: metodichni rekomendatsii. Natsionalne agentstvo Ukraїni z pitan derzhavnoї sluzhbi. 2023. URL: <https://nads.gov.ua/storage/app/sites/5/profesiine%20navchannya/skladannya-ip-na-sayt.pdf>

5. Startuvav analiz institutsiinoї spromozhnosti ta potentsialu organiv derzhavnoї vladi. Natsionalne agentstvo Ukraїni z pitan derzhavnoї sluzhbi. 2023. URL: <https://nads.gov.ua/news/startuvav-analiz-institucijnoyi-spromozhnosti-ta-potencialu-organiv-derzhavnoyi-vladi>

6. Derzhavna tsilova programa rozvitku sistemi informatsiino-analitichnogo zabezpechennya realizatsii derzhavnoї innovatsiinoї politiki ta monitoringu станu innovatsiinogo rozvitku yekonomiki. Kabinet Ministriv Ukraїni. URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/131574665>

7. Reformuvannya sistemi publichnogo investuvannya: prezentatsiini materialy. Verkhovna Rada Ukraїni. URL: <https://komsamovr.rada.gov.ua/uploads/documents/42477.pdf>